

καὶ ὑγιέστερον τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου. Ἦρχισα μετὰ φόβου νὰ προβλέπω τὸν κίνδυνον, ὅτι ἡ ἰσορροπία τῆς φύσεώς μου θὰ κατεστρέφετο, καὶ ὅτι θὰ ἔχανα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλλω κατ' ἀρέσκειαν τὴν μορφήν μου, οὕτως ὥστε ἐπὶ τέλους θὰ ἔμενα διαπαντὸς ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἐδουάρδου Ἀῦδ.

Ἡ ἐνέργεια τῆς κόνεως δὲν ἦτο πάντοτε ἴση. Μίαν φοράν, κατὰ τὰς πρώτας ἀρχὰς τῶν μεταμορφώσεών μου, τὸ πείραμά μου ἀπέτυχεν ἐντελῶς. — Πολλάκις ἠναγκαζόμην νὰ διπλασιάζω τὴν δόσιν, ἐνίστε δὲ μάλιστα μὲ τὸν ἔσχατον κίνδυνον τῆς ζωῆς μου νὰ τριπλασιάζω αὐτήν. Ἡ ἀβεβαιότης αὕτη μὲ ἐνέβαλλεν εἰς τὴν μεγίστην ἀνησυχίαν καὶ ταραχήν.

Τὸ συμβὰν τῆς πρωΐας ταύτης ἀνενέωσεν πολὺ σφοδρότερον ἐν τῇ συνειδήσει μου τὸν φόβον, ὃν ἀπὸ τινος χρόνου ἀορίστως πῶς ἠσθάνόμην, ὅτι δηλαδή, ἐνῶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ πλείστη δυσκολία συνίστατο εἰς τὸ νὰ μεταβάλλω τὸν Τζέκυλ εἰς Ἀῦδ, τώρα συνέβαιναν ἀκριβῶς τὸ ἀντίστροφον: ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἀῦδ εἰς Τζέκυλ ἦτο ἡ δυσκολωτέρα. Τὰ πάντα, τὰ πάντα μοι ἐδείκνυν εὐκρινῶς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὅτι δηλαδή ὁσημέραι περισσότερον ἀπέβαλλον τὴν ἰδιάν μου, τὴν ἀρχικήν, τὴν ἀγαθὴν φύσιν, καὶ ὁσημέραι περισσότερον προσελάμβανον τὴν δευτέραν, τὴν μοχθηρὰν μερίδα τῆς διπλῆς μου φύσεως.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκλέξω, ἔπρεπε ν' ἀποφασίσω, ποίαν ἐκ τῶν δύο φύσεων νὰ προσλάβω διὰ παντός, — τὴν τοῦ Τζέκυλ ἢ τὴν τοῦ Ἀῦδ; Αἱ δύο μου φύσεις ἐν πρᾶγμα εἶχον κοινόν: τὴν μνήμην· κατ' ὅλα τὰ ἄλλα ἦσαν παντελῶς διάφοροι.

Ὁ Τζέκυλ — ἐκεῖνος δηλαδή, ὅστις συνήνου ἐν ἑαυτῷ ἀρροτότερας τὰς φύσεις — συνεμερίζετο τὰς ταπεινάς διασκεδάσεις καὶ τὰς περιπετείας τοῦ Ἀῦδ, ἐνίστε μὲν μετὰ φόβου καὶ μετὰ θλίψεως, ἐνίστε ὅμως καὶ μετ' ἀπλείστου φιληδονίας. Ὁ Ἀῦδ ἀπ' ἐναντίας οὐδαμῶς ἐφρόντιζε περὶ τοῦ Τζέκυλ, τὸν ἐσυλλογίζετο δὲ ὅπως ὁ ληστής συλλογίζεται τὸ σπῆλαιον, ὅπερ κρύπτει καὶ προφυλάττει αὐτὸν ἀπὸ πάσης διώξεως. Ὁ Τζέκυλ εἶχεν εἰδὸς τι πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὁ δὲ Ἀῦδ τὴν

ἀδιαφορίαν ἀστόργου υἱοῦ. Ἄν ἐξέλεγον τὸν Τζέκυλ, θὰ ἀπέθνησκον μὲ τὰς ἐπιθυμίας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας σπανίως μόνον ἠκολούθουν, μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ τὰς ὁποίας τώρα εἶχον συνηθίσῃ νὰ πληρῶ ἀκορέστως. Ἄν ἐγινόμην Ἀῦδ, θὰ ἠφανίζετο ἐκ τῆς ψυχῆς μου πᾶσα ἀγάπη καὶ πᾶν ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ καλὸν καὶ ὡραῖον, θὰ κατεστρέφοντο πάντες οἱ ὑψηλοὶ μου πόθοι, ἡ ἔξοχος κοινωνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ μου περιωπή, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπόληψις τῶν φίλων μου — θὰ ἔμενα ἔρημος φίλων καὶ τοῖς πᾶσι μισητὸς καὶ ἀπεχθής.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἦτο εὐκολος· ἀλλ' ἐν τῇ μιᾷ πλάστιγγι ἐξόγιζε καὶ ἄλλο τι περιστατικόν. Ἐνῶ δηλαδή ὁ Τζέκυλ ἠσθάνετο ἀλγεινῶς τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀπεριορίστου ἐλευθερίας του, ὁ Ἀῦδ οὐδεμίαν αἰσθησιν εἶχε τῆς ἀξίας τῶν προτερημάτων τοῦ Τζέκυλ καὶ δὲν ἔλυπετο καθόλου διὰ τὴν ἀπώλειάν των. Ὅσον παράδοξος καὶ ἄν φανῇ εἰς τινὰς ἡ θέσις μου, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἀγών, τὸν ὅποιον ἠγωνιζόμην ἐνδομύχως, εἶνε τόσον παλαιὸς ὅσον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τὰ αὐτὰ δελεάσματα, οἱ αὐτοὶ πειρασμοί, οἱ αὐτοὶ φόβοι κρίνουσι τὴν τύχην παντὸς ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀσθενοῦς ἀνθρώπου. Ἐπραξα, ὅτι πράττει ἡ πλειονότης τῶν πλησίων μου: ἐξέλεξα τὸ ἀγαθόν — καί, ὅπως οἱ πλείστοι οὕτω καὶ ἐγώ, δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἐμμείνω εἰς τὴν ἀπόφασίν μου.

Ναί, ἀπεφάσισα· ἔγεινα πάλιν ὁ ἀρχαῖος, ὁ ἀγαθὸς ἱατρός, ὁ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ φίλων, ὁ ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος· ἀπεχαιρέτισα διὰ παντός — ὡς ἤλπιζον τοῦλάχιστον — τὴν ἐλευθερίαν, τὴν νεότητα, τὴν νεανικὴν ἐλαφρόνοιαν, τὴν ὁρμὴν τοῦ βράζοντος αἵματος, τὰ πάντα, ὅσα ἀπῆλυνον ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἀῦδ. Καὶ ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ ἠξέυρω, ἀφίνα ἀνοικτὴν τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς μου. Οὔτε τὴν ἐν Σόχω κατοικίαν μου κατέλιπον, οὔτε τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἀῦδ κατέστρεψα. Ἐπὶ δύο μῆνας ἔμεινα πιστὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου· κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας διήγαγον ἡσυχώτατον, τιμωτάτον βίον, οἷον οὐδέποτε πρότερον, καὶ ἔλαβον δι' αὐτὸ λαμπροτάτην ἀμοιβήν, τὴν εὐεργετικὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

Ενταῦθα ὁ Βόρστωφ ἔχυσε τὸ ὑπόλοιπον κονιάκ εἰς τὸ ποτήριον του, ἀφοῦ ὁ Καῖϋ εὐχαριστῶν ἀπεποιήθῃ νὰ πῇ καὶ αὐτός.

«Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ εἴρετε καμμίαν ἀσχολίαν;» ῥώτησεν ὁ Καῖϋ τὸν συγγενὴ του, παρατηρῶν αὐτὸν μετ' αὐξομένου ἐνδιαφέροντος. «Τί λέγετε; Θέλετε νὰ δοκιμάσω μήπως σὰς εἶρω καμμίαν κατάλληλον ἐργασίαν;»

Ὁ Βόρστωφ παρετήρησε τὸν Καῖϋ μὲ ἰδιόρρυθμον, σχεδὸν δόσιστα βλέμματι.

«Δὲν σὰς ἐννοῶ, ἐξάδελφε» τῷ εἶπεν ἐπὶ τέλους.

«Λέγω δηλαδή» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ «ὅτι εἰμπορούσατε ἴσως νὰ γείνετε χρήσιμος καὶ νὰ κερδίζετε καὶ ὀλίγα χρήματα.»

«Νὰ γίνω χρήσιμος; νὰ κερδίζω χρήματα;» ἐπανέλαβεν ὁ Βόρστωφ, «Βεβαίως. Ἐξάιρετος ἰδέα! Ἄλλ' ἀκούσατε ἐξάδελφε: Μία φορὰ ἦλθεν εἰς ἐμὲ ἓως νεανίας. Ὁμοίως πρὸς Γανυμήδην, πάσχοντα ἀπὸ καλπάζουσας παχυσαρκίας, καὶ ἐπρότεινε ν' ἀναλάβω τὴν ἀντιπροσωπίαν μιᾶς ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας . . .»

«Ἐξάιρετα! Καὶ τί ὀφείλω νὰ πράττω, διὰ νὰ κερδίζω χρήματα;»

«Ἐάν, κύριε Βαρώνε, κάμετε τόσας καὶ τόσας ἐργασίας, θὰ ἔχετε τόσα καὶ τόσα τοῖς ἑκατόν.»

«Καὶ πόσον φρισμένον μισθόν;»

Ὁ παχύσαρκος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐγὼ δὲ τὸν ἀπέμψα μὲ μίαν εὐγενεστάτην ὑπόκλισιν.

Ἐπειτα, μίαν ἄλλην φοράν, ἦλθεν ὁ ἀπεσταλμένος ἐνὸς μεγάλου οἰνοπωλείου, ἰδρυθέντος τῷ 1741, ἀκμάζοντος κτλ. κτλ.

«Σὰς παρακαλῶ, καθίσαιτε.»

Ἐλαβε τὴν τιμὴν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ μόνου ἐπίπλου τὸ ὅποιον ἐκληρονόμησα παρὰ τῶν προγόνων μου. Καὶ αὐτὸς ἦτο ἐπίσης καλοθρεμμένος, ὅπως ὁ ἄλλος.

«Καὶ πόσον φρισμένον ἐτήσιον μισθὸν θὰ ἔχω;»

Περὶ τούτου βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τίποτε, κύριε Βαρώνε.»

«Καλά. Καὶ ἐγὼ δὲν δέχομαι τὴν προσφοράν σας.»

«Νομίζω ὅμως, κύριε Βαρώνε, ὅτι . . .»

«Ὅχι, κύριε, μὴ νομίσετε τίποτε, ὡς παρακαλῶ· ἀφήσατε αὐτὴν τὴν φροντίδα εἰς ἐμέ. Καὶ τώρα, μὲ συγχωρεῖτε πρέπει νὰ ταῖσω τὰ σκυλιά μου.»

«Αὐτὰ λοιπόν, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε. Αὐτὰ μοῦ συνέβησαν, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἀναλάβω τοιαύτας ἐργασίας ποτέ. Ἐκτὸς τούτου δὲν μὲ ἐλκύουν αἱ ἐμπορικαὶ ἐργασίαι. Τὸ κρασί, τὸ ὅποιον θὰ ἐπωλοῦσα διὰ τὸν κύριον οἰνοπώλην, προτιμῶ νὰ τὸ πίνω ὁ ἴδιος, καὶ ὁσὸν ἀφορᾷ τὰς ἀσφαλίσεις — ἡ ἀσφάλεια τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς θὰ ὠφέλει ἰσως μόνον τὸν ἀρχάγγελον Γαβριήλ. Σεῖς καὶ ὁ Κλέδεν εἰσθε οἱ μόνον μοῦ συγγενεῖς, καὶ ἀγαπᾶτε τὸ ἐργαλεῖόν τοῦ διαβόλου, δηλαδὴ τὰ χρήματα, μόνον ὅταν τὰ χρειάζεσθε. Τὸ ποδάρι μου εἶνε κατεστραμμένο. Δὲν περνᾷ ἡμέρα, χωρὶς νὰ ὑποφέρω δυνατοὺς πόνους. Καὶ διὰ γράψιμον, εἰμαι ἐπ' ἴσης ἀνίκανος καὶ ἀχρηστος. Τὰ δάχτυλά μου εἶναι ἀκίνητα καὶ ἀλύγιστα, ὡσὰν ξύλα.»

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ στενοτέρας οἰκειότητος μεταξὺ τοῦ Καῖῦ καὶ τοῦ συγγενεῦς του. Ἐκτοτε πλέον ὁ Καῖῦ συχνάκις ἐκάθιτο τὸ ἐσπέρας μετὰ τοῦ Βόμστωφ παρὰ τῷ οἶνῳ καὶ ἤκουε τὴν ἰδιόρρυθμον ὁμιλίαν του. Ἐνίοτε δὲ μάλιστα προσεκάλει αὐτὸν καὶ εἰς Δρόννιγχαφ, πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίης, καὶ εὗρισκε πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς λόγους του. Ὁ Βόμστωφ εἶχεν ὄχι μόνον μεγάλην πείραν τοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ πολλὴν μάθησιν, ἡ δὲ ὁμιλία του ἦτο πάντοτε ἐλκυστικὴ καὶ δὲν ἐστέρειτο ποτὲ τῆς σοβαρότητος ἐκείνης ἣτις χαρακτηρίζει τὸν πολυπειρον καὶ ὠριμον ἄνδρα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπενήργει ἄλλως ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν ἢ ἡ ἀχρὺς ὁμιλία τῶν κοινῶν ἀνδράπων.

Ὅλιγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μερτσέδες πρὸς κλήθην καὶ πάλιν μικρὰ τις συναναστροφή ἐν Δρόννιγχαφ.

Ἀφοῦ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀπεμακρύνθησαν οἱ ξένοι, ἔμειναν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Καῖῦ, ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία καὶ ἡ Μερτσέδες καὶ συνδιελέγοντο μετὰ τῶν. Ὁ Καῖῦ, εὐθυμος ὢν ὑπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς συναναστροφῆς, ἐπέφραζε τὴν Μερτσέδες καὶ ἐπὶ τέλους ἔφερε τὴν ὁμιλίαν εἰς τὸ ζήτημα περὶ τῆς διαμονῆς αὐτῆς ἐν Δρόννιγχαφ.

«Ἐμμεθα λοιπὸν σύμφωνοι» ἤρχισεν ὀλίγον τι ἀπερισκέπτως, «ὅτι δὲν θὰ χωρίσθῃς ἀπὸ τὴν Καρμελίταν! Ἀμέσως αὖριον θὰ γράψω εἰς τοὺς γονεῖς σου, ἰσως δὲ θὰ μεταβῶ μαζὶ σου εἰς τὸ Ἀμβούργον, διὰ νὰ . . .»

Ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία ἐνέτεινε ὅλην τῆς τὴν προσοχήν. Ὅλων τὰ βλέμματα συνητηθήσαν ταχέως.

«Ὅχι, Καῖῦ! Δὲν γίνεται, νὰ μείνω. Σοῦ εἶπα ὅτι εἶνε ἀδύνατον,» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες.

«Ὅχι μόνον γίνεται, ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ γείνη! Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία εἶνε τῆς γνώμης μου, ὅταν δὲ σὲ παρακαλέσωμεν καὶ οἱ δύο —»

«Οὐδέποτε θὰ παρακαλέσω ἐγώ!» ἐφώναζεν ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία, μὴ δυνηθεῖσα ἐν τῇ ταραχῇ τῆς νὰ περιμείνῃ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως.

«Τότε λοιπὸν θὰ γείνη παρὰ τὴν θέλησίν σου!»

«Καῖῦ!» ἐφώναζεν ἡ γυνὴ καὶ ἐσηκώθη ταχέως. Ἐξῶθεν ἐκτόταζεν ἡ νύξ εἰς τὴν ἀπλῆτως φωτισμένην αἰθούσαν. Ἐκ τῶν λευκῶν, ἐκ τῶν δένδρων τοῦ ἀνδῆρου ἔπνεε δροσιστικὸς, ζωογονητικὸς ἀήρ εἰς τὸ θερμὸν δῶμα. Ὁ οὐρανὸς ἠτένιζεν εἰρηνικῶς τὴν γῆν μὲ τοὺς ἀναριδμήτους, ἀκινήτους ἀστέρας του καὶ ὅλη ἡ φύσις ἐφαίνετο διὰ τῆς γλυκείας ἡρεμίας ὡσεὶ παραινούσα τὰ πλάσματά της ν' ἀποβάλλωσι πᾶσαν ἐχθρότητα.

Ἄλλ' εἰς τὰ στήθη αὐτῶν τῶν δύο συζύγων ὑπῆρχε μέγας ἀναβρασμός. Ὁ πρόσκαιρος δεσμός, ὅστις ἀπετελεῖτο ὀχλὶ ἐξ ἐσωτερικῆς, διαρκοῦς ὁμοφροσύνης, οὐχὶ ἐξ ἀληθινῆς ἀγάπης, ἀλλ' ἐκ παροδικῆς τέρψεως τῶν αἰσθήσεων, ἐχαλαροῦτο ἤδη καὶ ἡπείλει νὰ ἀποσπασθῇ ἐντελῶς.

«Δοιπὸν; τί ἀγαπᾷς;» ἠρώτησεν ὁ Καῖῦ, ὑπερηφάνως ἐγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ προσλαβὼν πεισματῶδη ἐν τῷ προσώπῳ του ἔκφρασιν.

«Δοιπὸν;» ἐπανελάβεν ἐπὶ ἀποτομώτερον, ὅτε ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία μὲ σπινθηροβολοῦντας ἐκ τῆς ὀργῆς ὀφθαλμοὺς ἠτένισεν αὐτὸν χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ. «Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπέδειξες ὅτι δὲν δύνασαι νὰ αἰσθάνῃς ἐπιεικειαν καὶ ἀνεκτικότητα πρὸς τὸ μικρὸν πλάσμα, τὸ ὅποιον ἐγὼ ἀγαπῶ καθ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς

φύσεως, καὶ τὸ ὅποιον ὀφείλω νὰ προστατεύω ἐκ φυσικοῦ καθήκοντος. Δὲν μετανοῶ ὅτι μέχρι τοῦδε προσεφέρθην πάντοτε ἐνδοτικῶς. Ὅτι σὺ ἐπραττες ἐκ φιλαυτίας, ἀπέβη εἰς καλόν. Ἀλλὰ εἰς τίνος τὴν ἐπιμέλειαν ὀφείλω τὴν σωματικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐδεξίαν τοῦ κορασίου μου; Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀδελφῆς σου. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἐνδόνητον ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἀφήσω τὸ παιδί μου εἰς τοιαύτας χεῖρας; Δὲν μοῦ ὑπαγορεύει τὸ μέτρον τοῦτο ἡ μεγίστη μου ἀγάπη πρὸς τὸ τέκνον μου; Καὶ δὲν εἶνε συγχρόνως καλὸν καὶ διὰ σὲ τὴν ἰδίαν; Δὲν εἰμπορεῖς; Καλὰ! Δέχομαι ἀγογγύστως τὴν τύχην μου. Ἀλλὰ δικαιοῦμαι ν' ἀπαιτήσω ὅπως ἡ τύχη τοῦ κορασίου μου μείνῃ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας σου. Ἡ μήπως ἀπαιτεῖς νὰ θυσιάσω τὸ παιδί μου εἰς τὰς ἰδιοτροπίας σου, εἰς τὸν δεσποτισμὸν σου, εἰς τὴν πεισματῶδη φύσιν σου; Ἀπὸ τὴν Μερτσέδες ἀφῆρες ἤδη τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ κορασίου μου. Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ ἐπανορθώσῃς ὅλα αὐτὰ τὰ κακά. Ὁμολόγησε τὸ ἀδικόν σου, ζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς ἀδελφῆς σου καὶ δῶσε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ προσπαθήσῃς εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἐναντιωνεσαι εἰς τὰς φρονίμους ἀποφάσεις μου.»

«Πόσον ὀλίγον μὲ γνῶρίζεις!» ἀνεφώνησεν ἡ Κλεμεντίνη μὲ ὕψος περιφρονητικόν. «Ἐυκολώτερον εἰμπορῶ νὰ ἀπολιθωθῶ, παρὰ νὰ ζητήσω συγγνώμην, ὅπου αἰσθάνομαι τὸ δικαίον μου. Καὶ προτιμῶ νὰ ἐγκαταλείψω ἐγκαίρως τὸ Δρόννιγχαφ, παρὰ νὰ βλέπω μὲ τὰ ἰδιά μου ὄμματα τὴν Μερτσέδες Σλεῖβεν εἰσχωροῦσαν ὑπόβλως εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός μου καὶ ἀφίνουσαν εἰς ἐμέ — τὴν ἡπατημένην — τὴν ἐκλογὴν —»

«Ἰουλία!» ἐφώναζεν ἡ Μερτσέδες καὶ ἐπίεσε μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τοῦς πάλλοντας κροτάφους αὐτῆς. Ἡ κραυγὴ τῆς ἤχησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ διὰ τῆς ἀνεφωγμένης θύρας ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον καὶ ἀπήχησε μακρὰν.

Ἄλλ' ἡ σιγὴ, ἣτις διεδέχθη τὴν κραυγὴν ταύτην, τὴν ἐξεληδοῦσαν ἐκ τῆς προσβληθείσης καρδίας τῆς ἀδάσους κόρης, ἔκπεοι ἐπὶ πληρεστέραν ἐντύπωσιν. Καὶ αὐτὸς ὁ Καῖῦ ἔμεινεν ἀναυδος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, μὴ εὗρισκων λέξεις νὰ ἀπαντήσῃ.

«Ἐχω μάτια γιὰ νὰ βλέπω καὶ αὐτὰ γιὰ ν' ἀκούω. Τὸ βλέμμα μου εἰσδύει εἰς τὸ μέλλον. Τὸ κοράσιόν σου εἶνε μόνον πρόφασις,» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία μὲ ἀκαμπτὸν ἡρεμίαν. Ἐσίγησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰτα δὲ ἐξηκολούθησε, ταχύτερον ὁμιλοῦσα: «Τὸ τέκνον σου θὰ εὗρίσκειται καλλίτερον ὑπὸ τὴν τραχείαν Ἀλλὰ δικαίαν χεῖρά μου παρὰ ὑπὸ τὰς κολακευτικὰς θωπείας μίᾳς Μερτσέδες, ἡ ὁποία δὲν φοβεῖται νὰ ἐγγίξῃ τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τῆς οἰκογενείας.»

«Ἰουλία! Εἶσαι τρελλή; μήπως ἔχασες τὸν νοῦν σου; Θέλεις νὰ ἀνακαλέσῃς τοὺς ἀτιμωτικούς λόγους, τοὺς ὁποίους ἐπρόφερες ἐναντίον μου; ἢ νὰ φύγω ἀμέσως τώρα ἀπὸ τὸ σπίτι σου;» ἐφώναζεν ἡ Μερτσέδες, ἐκτὸς ἑαυτῆς.

«Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω ν' ἀνακαλέσω τίποτε!» ἀπήντησεν ἡ γυνὴ ἀσθμαίνουσα, «Καὶ δὲν σὲ κρατῶ — οὔτε στιγμὴ. Πήγαινε, ὅπου θέλεις. Θὰ εὐλογῶ τὴν στιγμὴν ὅπου θὰ κάμῃ ὥστε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς πλέον εἰς Δρόννιγχαφ.»

Ἡ Μερτσέδες ἀνετινάχθη. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο κάτωχρον ὅπως τὸ μανδύλιον, τὸ ὅποιον ἐτίεζεν εἰς τὸ στόμα της. Ἐδραμε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα.

Ἄλλ' ὁ Καῖῦ ἤρπασεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς του καὶ κρατῶν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τού, ἐστράφη μὲ περιφρονητικώτατον βλέμμα πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ εἶπε: «Θὰ σοῦ ἔλεγα γὰ φύγῃς ἐσὺ ἀπ' ἐδῶ διὰ πάντα, μετὰ τοιοῦτους λόγους, Κλεμεντίνη Ἰουλία! Ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ζηλοτυπία ὁμιλοῦν ἐκ τοῦ στόματός σου! Δὲν εἰσέδεις τί λέγεις καὶ τί πράττεις. Θὰ περιμένω ἕως αὐρίου! Τότε δὲ θὰ ζητήσῃς συγγνώμην ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου δι' ὅσα εἶπες. Τώρα εἶναι καρὸς νὰ ἡσυχάσωμεν. Πάρμε, Μερτσέδες, νὰ σὲ συνοδεύω εἰς τὰ δωμάτιά σου.»

Καὶ χωρὶς πλέον νὰ ἀξιῶσθαι ἄλλου βλέμματος τὴν γυναῖκά του, ἐξῆλθεν ὁ Καῖῦ ἐκ τοῦ δωματίου μετὰ τῆς Μερτσέδες.

Ἐτερον ἔτος παρήλθεν ἔκτοτε. Ὁ χρόνος ἐν τῷ μεταξύ ἔλυσεν ὅτι ἐφαίνετο ἄλυτον καὶ ἐσβεσεν ὅτι εἶχεν ἀνεφλεχθῇ ὡς σφοδρὰ πυρκαϊά.

Ἡ φύσις ἔθηκεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνδρὸς συγγνώμην καὶ λήθην. Ἄνευ τούτων ὁ βίος τῶν πλείστων ἀνθρώπων θὰ ἦτο ἀφόρητος βάσανος. Ἡ ὀργὴ καὶ τὸ πάθος ἐκσφενδονίζουσιν ἐκ τῶν ἀποκρύφων μυθῶν των εἶνε πολλὰκις μόνον ἡ ἀκαταρσία ἣτις

συνεσφαιρώδη περί τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὁ πυρὴν ἀναλαμβάνει βαθυμήδον ῥώμην καὶ σθένος.

Τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς περιγραφείσης σκηνῆς ὑπῆρξαν λίαν σοβαρά, ἀλλὰ βραδύτερον ἐπηκολούθησε τοιαύτη κατὰπράυνσις καὶ ἡρεμία τῶν καρδιῶν καὶ τῶν πνευμάτων, ὥστε ἡ ἑσπερική καὶ ἑξωτερικὴ εἰρήνη ἐν Δρόννιγχαφ ἀποκατεστάθη πάλιν πληρῶστα. Ἐκαστος ἐκ τῶν διαφερομένων ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐξήτασεν ἑαυτὸν, ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἀναίτιον, εὐρέθη εὐκόλως ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν συνδιαλλαγὴν.

Ἀμφότεραι αἱ ἀδελφαὶ ἦσαν ἐπὶ τινα χρόνον κλινήρεις. Παρὰ τῇ κλινῇ τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίᾳ παρέστη κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα ὁ ἰατρός, ἡ δὲ Μερτσέδες ἡσθάνθησαν ὡσαύτως τὴν ἐπομένην πρωτὴν καταληφθεῖσα ὑπὸ σφοδροῦ βιχθὸς μετὰ αἰμοπτυσίας.

Καὶ ὁ Καῖϋ περιεφέρετο τὰς νύκτας ἐντὸς τοῦ ἀνδρίου, μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν καὶ σιωπηλῶν δένδρων, καὶ ἐπλάνα τὰ βλέμματά του ἀνά τοὺς εὐρεῖς λειμῶνας, δι' ὧν τὸ ὕδωρ ἐχάρασεν σελινοφωτιστοὺς ἀργυρόχρους γραμμὰς, εἴτα δὲ ἔστρεφεν αὐτὰ πρὸς τὴν μονήρη οἰκίαν, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα μόνον παράθυρα ἐφεγγαζόλουν ἐκ τῶν θαυμάτων, ἐν οἷς ἀνεπαύοντο αἱ δύο ἀσθενεῖς.

Ὅτε δὲ ἡ Κλεμεντίνᾳ Ἰουλίᾳ κατέλιπε τὴν κλινὴν, τὸ στόμα τῆς ἐπρόφερον εὐκρινῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπανειλημμένως πρότερον ἐξήτασε σιωπηλῶς, θλίβουσα τὴν χεῖρα τοῦ παρὰ τῇ κλινῇ τῆς καθημένου Καῖϋ· συγγνώμην καὶ συνδιαλλαγὴν.

Ἄφες τὴν Μερτσέδες νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἀρβούργον, Καῖϋ! ἔπεν αὐτῇ μὲ γλυκεῖαν, παρακλητικὴν φωνήν· ὁ δὲ Καῖϋ ἔσειε σοβαρὸς τὴν κεφαλὴν, οὐχὶ ὅτι ἐπάλλαι πρὸς ἑαυτὸν, ἀλλὰ διότι ἀνεμνήσκετο ὅσα εἶχον συμβῆ.

Περὶ τοῦ παιδιοῦ, περὶ τῆς Καρμελίτας οὐδεὶς λόγος ἐγίνετο πλέον τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς συμφιλώσεως. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸ κοράσιον ἔτρεχε πρὸς τὴν Μερτσέδες καὶ ἐδώκε καὶ παρηγόρει αὐτὴν, προσπαθοῦν παντοιοτρόπως νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην του, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐφύετο πρὸς τὴν μητέρα, ἥτις σιωπηλῇ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα, μετὰ ψυχρότητος ἢ ἀδιαφορίας.

Ὁ Καῖϋ δὲν ἔπαυε νὰ συλλογίζεται τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ ἐξετάζῃ ἑαυτὸν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ του ἐν τῇ ἐξάψει τῆς ὀργῆς αὐτῆς ἐπρόφερον ὡς μομφήν, δὲν ἡδύνατο νὰ ἀρνηθῇ ὁ Καῖϋ, ὁσάκις εὐσυνειδήτως ἐξήταζε τὴν καρδίαν του. Πράγματι δὲν ἦτο μόνον ἡ περὶ τοῦ κορασίου του φροντίς, ἡ ὁδηγήσασα αὐτὸν εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

Ἐπεθύμει μάλιστα ἡδὲ ὁ Καῖϋ νὰ παράσχῃ εἰς τὴν Μερτσέδες ἱκανοποίησιν διὰ τοὺς προσβλητικὸς λόγους τῆς γυναικὸς του· προσέτι δὲ ἡ ὀργή, τὴν ὁποίαν βιαίως κατεδάμασε κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, συνετάραξε πάλιν αὐτόν.

Ὁφείλει λοιπὸν νὰ μὴ ἀπαίτησιν διὰ τῆς γυναικὸς του τὴν ποινὴν ἢ ἐπέβαλεν αὐτῇ διὰ τοὺς προσβλητικὸς ἐκείνους λόγους; Οὐδέποτε! Καὶ θὰ τῷ συνεχῶρει ἡ Μερτσέδες, ὅτι δὲν ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν του πρὸς χάριν τῆς; Ἐπειτα δὲ καὶ τὸ μέλλον τῆς Καρμελίτας πόσον ἀβέβαιον καὶ σκοτεινὸν τῷ ἐφαίνετο πάλιν!

Ἦδη ἐνεθυμήθη πάλιν ἐκ νέου τὸ θυγάτριόν του· τὴν ψυχρὰν γυναικα, καὶ τὸ ἀσθενὲς πλάσμα, ὅπερ εἶχεν ἀνάγκην μητρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης!

Ἀλλὰ πᾶν ὅτι ἐφαίνετο περιπεπλεγμένον καὶ ἄλυτον ἔλυνεν ἡ Κλεμεντίνᾳ Ἰουλίᾳ διὰ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς. Προσεπάθει νὰ πείθῃ τὸν Καῖϋ· δὲν ἠρνεῖτο ἐντελῶς τὸ ἀδικόν της· ὑποσχέτο αὐτῷ, ὅτι θὰ προσπαθῇ νὰ φέρεται ἡπίως καὶ ἐπιεικῶς πρὸς τὴν Καρμελίταν· ὁ δὲ Καῖϋ δὲν κατάρθωσε οὔτε κἂν νὰ εἴπῃ μίαν λέξιν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Μερτσέδες, διότι ἡ Κλεμεντίνᾳ Ἰουλίᾳ δὲν ἐξήτασε

μὲν συγγνώμην παρὰ τῆς ἀδελφῆς, ἐπλησίασεν ὅμως φιλιῶς πρὸς αὐτὴν ἐξ ἰδίας προαιρέσεως καὶ προέτεινεν αὐτῇ ἢ νὰ μείνῃ ἐν Δρόννιγχαφ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἀλλ' ἡ Μερτσέδες ἔσειε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησεν «Ἐδχριστῷ οἱ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐξακολουθῶς δεχομένη τὴν φιλοξενίαν σου, Ἰουλίᾳ· ἀλλ' ἐγὼ εἶχον ἀποφασίσαι τοῦτο πρὶν ἢ μοὶ ἀπευθύνῃς τοὺς σκληροὺς καὶ ἀδίκους ἐκείνους λόγους. Ἐδίστασα μόνον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν τοῦ Καῖϋ, καὶ θὰ τὴν ἐδεχόμην τότε, μόνον διότι ὑπεραγαπῶ τὴν Καρμελίταν. Ἀλλὰ πιδανὸν νὰ ἔχῃς δίκαιον, ὅτι ἡ χεῖρ μου εἶνε πάρα πολὺ μαλακὴ διὰ τὸ κοράσιον καὶ ὅτι ἡ ἰδική σου ἐπιδρασίς ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ εἶνε πολὺ σπουδαιότερα καὶ ὠφελιμωτέρα. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον ποτὲ εἰς Δρόννιγχαφ! Εἰμπαρῶ νὰ συγχωρῶ, ὅχι ὅμως καὶ νὰ λησμονῶ, διὰ τοῦτο ἂν ἐπέστρεφον θὰ ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν χαρὰν μου καὶ δυσάρεστόν τι συναίσθημα στενοχωρίας.»

Ἡ Κλεμεντίνᾳ Ἰουλίᾳ εἶχε πολὺ ὀλιγωτέραν αἰσθηματικότητα καὶ πολὺ λογιστικώτερον νοῦν, ἢ ὥστε νὰ ἀντείπῃ πρὸς τοὺς λόγους τούτους τῆς Μερτσέδες. Ἀπήντησε λοιπὸν ἡπίως καὶ συνδιαλλακτικῶς, ἀλλ' οὐδαμῶς παρεκάλεσε τὴν ἀδελφήν νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασίν της.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μερτσέδες ἔλαβε χώραν μία εἰσέτι συνδιάλεξις μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Καῖϋ.

«Πήγαινέ σήμερα μετὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὸ μικρὸν δάσος ὀπισθεν τοῦ «πάρκου». Θὰ συναντηθῶμεν ἐν τῷ μικρῷ οἰκίσκῳ ἐντὸς τοῦ δάσους· ξέθρεῖς, ἐκεῖ ὅπου εἶνε τὸ θρανίον.» εἶπεν ὁ Καῖϋ.

Ἡ Μερτσέδες ἀπεποιήθη σείουσα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπανειλημμένως συνήντησε τὸ παρακλητικόν του βλέμμα, συγκάτενευσε. Τώρα ὅπου ἐμελλε νὰ χωρισθῇ διὰ παντός ἴσως ἀπὸ τοῦ Καῖϋ, ἐπεθύμει ν' ἀκούσῃ τοῦλάχιστον εἰσέτι ἀπ᾽ τὴν φωνήν του, ν' ἀναγνώσῃ εἰσέτι μίαν φορὰν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του τὰ αἰσθηματα, αἵτινα ἐνέκλειε δι' αὐτὴν ἡ καρδιά του.

Ἡ Μερτσέδες πράγματι ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ὀρισθὲν αὐτῇ μέρος τοῦ δάσους κατὰ τὴν ὁρισμένην ὥραν.

Ὁ Καῖϋ ἐσηκώθη ταχέως ἀπὸ τοῦ θρανίου, ὡς εἶδεν αὐτὴν προσερχομένην, καὶ ἔδειξεν ἐν τῷ προσώπῳ του καὶ εἰς τὰς κινήσεις του ὅλα τὰ δειγματα τῆς χαρᾶς, ἥς ἐνεφορεῖτο. Ἐβάδιε πρὸς προῦπάντησιν της, ἔτεινεν αὐτῇ τὸν βραχίονα καὶ ἤγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ θρανίον.

«Αἱ! ἐξεπλήρωσες τὴν παράκλησίν μου καὶ ἤλθες, Μερτσέδες!» ἤρχισε λέγων ὁ Καῖϋ μετὰ τρυφερότητος.

«Μή, σὲ παρακαλῶ, Καῖϋ!» ἀπήντησεν ἱκετευτικῶς ἡ Μερτσέδες, ἀσθμαίνουσα καὶ σοβαρῶς κινουσα τὴν κεφαλὴν, «ἄς μὴ περιπέσωμεν πάλιν εἰς τὸ ἀρχαῖόν μας ὕψος. Εἶνε πολὺ σοβαρὰ ὅσα συνέβησαν καὶ ὅσα εἰμποροῦν νὰ συμβοῦν ἀκόμη. Ἠκολούθησα τὴν πρόσκλησίν σου, διότι ἤθελα ἀκόμη μίαν φορὰν νὰ σὲ ἰδῶ μόνον πρὶν ἀναχωρήσω. Ἦθελα καὶ πάλιν νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶσαι καλὸς πρὸς ἐμέ, καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ διατηρῇς καὶ εἰς τὸ μέλλον τὰ ἀγαθὰ πρὸς ἐμέ αἰσθηματὰ σου.»

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεᾶνις ἐσηκώθη ἀπὸ τοῦ θρανίου, ἐφάνη ἀγωνιζομένη πρὸς ἑαυτήν, καὶ μὲ ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ δακρύων ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα πρὸς ἀποχαιρετισμόν.

«Ὅχι, Μερτσέδες, μείνε! μὴ φεύγῃς ἐστὶ ἀπὸ ἐμέ!» εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ Καῖϋ, καὶ θέσας τὸν βραχίονά του περὶ τὴν μέσην της, προσεπάθει νὰ τὴν καθίσῃ πάλιν ἐπὶ τοῦ θρανίου. Ἐκείνη ὅμως ἔσειε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ταχεῖαν κίνησιν ἀπαλλαχθεῖσα ἀπὸ τοῦ βραχίονός του ἀπῆλθε δρομαία, καὶ πρὶν ἢ ὁ Καῖϋ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἡ κόρη ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν τῶν πυκνῶν δένδρων τοῦ δάσους. (Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΕΥΡΒΕΕΡ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 161).
2. Σ' ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ. Εἰκὼν ὑπὸ M. Wunsch (ἐν σελ. 165).
3. Ἡ ΑΝΘΟΠΩΔΙΣ παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀγ. Μάρκου ἐν Βενετίᾳ. Εἰκὼν ὑπὸ F. Ruben (ἐν σελ. 169).